

τὴν ἐθνότητά μας καταθλιβομένην καὶ ἀσφυκτοῦσαν· τούτους δὲ δέον νὰ ἀκολουθῇ τῷ καὶ οἱ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τελειοφροῦντι τῆς θεολογίας ἀποσεύοντες τὸν ζυγὸν τοῦ ἱεροδιακόνου καὶ ἀναλαμβάνοντες εἰς τὰς χεῖρας τὴν δάδα τῆς ἐλευθερίας νὰ εἰσέλθωσιν ἐκεῖ ὅπου τόσοι ἱεραπόστολοι τοσοῦτων ἐθνότητων παντοῖα κατ' ἡμῶν μηχανεύονται. Καὶ ἐὰν ἡ Κυβέρνησις τοῖς ἀρνηθῇ πᾶσαν ὑποστήριξιν, ὅπερ πάντῃ ἀπίστευτον, νὰ ζητήσωσιν ἀρωγὴν ἀπὸ τὰ μοναστηριακὰ πλοῦτη τῆς ἐλευθερίας Ἑλλάδος καὶ τοῦ Πατριαρχείου· ἐν τέλει δὲ αὐταπάρνησιν περιβληθέντες δύναται οἱ πλείστοι ὡς ἀληθεῖς μάρτυρες διὰ τῆς ἀτομικῆς τῶν ἐνεργείας νὰ ἀποδειχθῶσι πραγματικοὶ ἀπόγονοι τῶν ἀθανάτων ὁμοτέχνων τῶν μεταβαίνοντες ἐκεῖ!

Νεόφυτος.

ΟΙ ΒΟΘΡΟΙ ΤΩΝ ΑΠΟΠΑΤΩΝ

Τὸ ζήτημα τῶν βόθρων κεῖται σήμερον ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ἐπὶ τοῦ τάπητος. Σπουδαίως δὲ, καθὼς πληροφορούμεθα, ἡ κυβέρνησις ἐνσυχολεῖται πρὸς σύνταξιν τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων, αἵτινες δέον νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν πρὸς τακτοποίησιν τῶν βόθρων. Πρὸς ἀνακάλυψιν ἐν τούτοις τῆς ἀταξίας τῶν βόθρων ἀπηρτίετο μῖτος καὶ τοιοῦτος ἐν τῷ παρόντι ὑπουργεῖῳ εὑρέθη, ὅστις ἐννεακοσίας (900) ἀνεκάλυψε βόθρους (ὑποπάτους) κατεσκευασμένους ἐναντίον τῶν διατάξεων τῆς τῆς δημοσίου ὑγειονομίας. Δυστυχῶς τὸ ἐμπαιῶν τὴν μεγαλύτεραν φρίκην εἶνε, ὅτι οἱ βόθροι οὗτοι ἀνήκουσιν εἰς τὰς οἰκίας τῶν περιφημοτέρων νομομαθῶν μας, τῶν χονδροειδεστέρων βαθυπλούτων, τῶν σθεναρωτέρων δημοσιογράφων καὶ ὅπερ χεῖριστον εἰσὶ πρόσωπα, τὰ ὅποια εἰσὶ μέλη τῆς ἐπὶ τῆς ὑγεινῆς τῆς πόλεως πολυμελοῦς ἐπιτροπείας. Οἱ βόθροι τῶν κυρίων τούτων, ὧν τὰ ὀνόματα ἐκ φρίκης ἀποσιωπώμεν, ἐλευθεροκοινοῦσι μὲ τὸν γενικὸν ὄχετόν τῆς πόλεως, ὅστις ἐκ-

βάλλει ἐντὸς τοῦ σχεδίου αὐτῆς. Εἰσὶν ἐπομένως οἱ βόθροι τῶν πλουσιωτέρων τῆς πόλεως μας ἀνοικτοὶ πρὸς τὰ κάτω, ἐλεύθεροι, καὶ δέον ταχέως νὰ φραχθῶσι τελείως, νὰ βουλωθῶσιν. Εἰς ἀπάσας τὰς μεγάλας καὶ πολυανθρώπους πόλεις τὸ ζήτημα τῶν βόθρων, στενότερα συνδεδεμένον μὲ τὸ τοῦ ἐδάφους καθ' ὅλου, εἰλκυσε πάντοτε ζωηροτάτην καὶ ἐντονὴν τὴν προσοχὴν τῶν ὑγεινολόγων. Καθ' ὅσον ποικιλοτρόπως ἀπεδείχθη ὅτι οἱ βόθροι, εἶνε τρόπον τινα οἱ σταθμοὶ τῶν περισσοτέρων ἐπιδημικῶν νοσημάτων. Παιταχοῦ ὅπου οἰκοδομοῦνται μεγαλοπόλεις δὲν ἐξετάζεται μόνον ὁ ὑπέργειος χώρος, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ὁ ὑπόγειος.

Παρ' ἡμῖν δὲ τὰ ὑπόγεια στρώματα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν ὁποίων οἰκοῦμεν ἐλάχιστα, ἂν μὴ διόλου, εἰλκυσαν ἄχρι τοῦδε τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων· ἀλλὰ λέγοντες ἀρμοδίους τίνας ἐννοοῦμεν; ἔχομεν τοιούτους; οὐχὶ ἀπαντῶμεν· διότι ἀπαντες σχεδὸν ἀνεξαιρέτως οἱ ἐπιτετραμμένοι ὅπως ἐπιτηρήσωσιν, ἐὰν αἱ περὶ πόλεων διατάξεις ἐφαρμόζονται, ἐφάνησαν δοκησίσκοι, ὡς οἱ πλείστοι τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν ἐπὶ τῆς ὑγεινῆς τῆς πόλεως ἐπιτροπὴν ἐμιλοῦσι περὶ καθαριότητος τῆς πόλεως, ἐνθ' ἐκεῖνοι ρυπαίνουσιν αὐτήν, ἐκεῖνοι διασπείρουσι εἰς αὐτήν τὰ σπέρματα τῶν κακοήθων πυρετῶν τοῦ τύφου, τῆς δυσεντερίας, τῆς χολέρας. Διότι οἱ βόθροι αὐτῶν, οἵτινες εἶνε σταθμοὶ τοῦ ἰοῦ (σπέρματα) τοῦ τύφου, τῆς δυσεντερίας καὶ τῆς χολέρας, ὡς πᾶς ἀπόπατος, εἶνε αἱ δραστηριώτεραι ἀτμομηχαναὶ πρὸς γένεσιν καὶ διάδοσιν τῶν μολυσμάτων. Ὅταν τὰ ὑποχωρήματα τῶν τυφικῶν, τῶν δυσεντεριῶν καὶ χολεριῶν, εἰς τὰ ὅποια ἄφθονον ὑπάρχει τὸ μολυσματικὸν σπέρμα χύνονται εἰς ἀποπάτους ὡς οἱ γνωστοὶ πλέον ἐννεακόσιοι ποῦ νὰ εὑρεθῇ πρόχλωμα πρὸς παρεμποδίσιν τῆς μεταδόσεως τῶν ποικίλων μολυσμάτων; Τὸ ἔδαφος τῆς πόλεως ἡμῶν εἶνε λίαν πορώδες, ἡ δὲ διήθησις τῶν ρυπαρῶν καὶ μεμολυσμένων ὑδαρῶν καὶ ὑγρῶν συστατικῶν τῶν ὑπο-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 534)

Ἡ Ἑρριέττη ἔχεε πύρινα δάκρυα. Ἡ βαρόνη ἐξήκο-
λούθησε διὰ φωνῆς νωχελος.

— Ἐὰν δὲν ἤξεύρω τί συνέβη μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ πα-
τρός σου, πῶς θέλεις νὰ σὲ ὑπερασπισθῶ; Ἐὰν μοι ἔλεγεες...

— Ἐν μόνον πρᾶγμα δύναμαι νὰ σὰς εἶπω, μῆτέρ μου·
πρέπει νὰ νυμφευθῶ τὸν κ. Κάστορα.

— Πρέπει; Ἀλλὰ δὲν βλέπω τὴν ἀνάγκην ταύτην ἐγώ.
Ἐὰν ἐδοκίμαζες μόνον νὰ μοι δώσης ἓνα λόγον!

Ἡ Ἑρριέττη ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν καὶ κατέπε-
πεν ἐπὶ ἔδρας.

Ἡ βαρόνη παρετήρησεν αὐτὴν πρὸς στιγμὴν δακρύουσα
μετ' ἐκφράσεως ἀρρήτου τρυφερότητος.

— Ἰδοὺ τὸ ἔργον τοῦ καταράτου, διελογίσθη, ὁ δαίμων
ἐνεφύσησε τὴν δολιχητῆριώδη πνοὴν τοῦ εἰς τὴν καρδίαν καὶ
τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου μου! Ἄ! μοῦ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ

μεταξὺ ἡμῶν πάλιν θὰ ἦτο τρομερά. . . Ἀλλ' ἔστω, θ' ἀν-
τιπαλέσω! Θέλει νὰ λάβῃ τὴν θυγατέρα μου, ἀλλὰ θὰ τὴν
ὑπερασπίσω!

Ἐπειτα κατανοοῦσα ἤδη ὅτι δὲν θὰ κατώρθου ν' ἀπο-
σπάσῃ λέξιν ἀπὸ τὴν Ἑρριέττην, ἀπεσύρθη καὶ διηυθύνθη
εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἡθάνθη ρίγος εἰς τὰ μέλη της, μι-
κρόν τινα πυρετόν. Ἐν τῇ βεβαρυμένῃ κεφαλῇ της ὑπῆρχον
ἀλγεῖναι νύξεις. ἐπέκειτο νευραλγία.

— Ὡ! ἐψιθύρισε, δὲν θέλω νὰ πέσω ἀσθενής· ἔχω ἀνάγκη
νὰ διατηρήσω τὴν δύναμίν μου, ὅλας μου τὰς δυνάμεις.

Κλεισθεῖσα δὲ προσεκάλεσε τὴν θαλαμηπόλον της, ἀλλ'
ἐκδυθεῖσα ἐπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἠσθάνετο μετ' ὀλίγον
ὅτι εἶχε κάλλιον.

— Τίποτε δὲν εἶναι, εἶπε καθ' ἑαυτήν.

Ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον νὰ κοιμηθῇ. Ἦκουσεν ὅτι εἰ-
σῆλθον ὁ βαρόνος καὶ ὁ Πέδρο καὶ ὅτι ἐκλείσαν τὰς θύρας.
Ἡ σιωπὴ ἐπεκράτει πανταχοῦ. Μέχρι τῆς αὐγῆς ἔμενεν
ἄϋπνος, ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον τοσοῦτον τεταραγμένη, ἡ γα-
λήνη εἶχεν ἐπανελθεῖ εἰς τὸ πνεῦμά της. Τότε ἀποκαμουσα
ὑπὸ τῶν συγχινήσεων τῆς προτεράϊας ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ Ἑρριέττη, ὅπως ἡ μήτηρ αὐτῆς, δὲν εἶχε κοιμηθῇ
καὶ εἶχε κλαύσει πολὺ στρέφουσα τὴν ἀλγοῦσαν καὶ φλέ-
γουσαν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου. Φεῦ! δὲν ἤ-
δύνατο ἢ νὰ σιμώζῃ. Οἱ τρομεροὶ λόγοι τοῦ πατρός της δὲν
ἐξήρχοντο τῆς σκέψεώς της.

χωρημάτων έντεϋθεν λίαν εύχερης καθίσταται· δέον λοιπόν τὸ πορώδες τοῦ ἑδάφους ἐν γένει καὶ τὸ διηθητικὸν αὐτοῦ νὰ προσπίπτωμεν ἀπὸ ἀκαθάρτων ὑγρῶν πρὸς παρακώλυσιν τῆς μεταδόσεως τῶν μολυσματικῶν νόσων· τοῦτο δὲ κατορθοῦται μόνον διὰ κατασκευῆς ἀποπάτων ἀδιαχωρήτων· ὥστε παρίσταται ἀνάγκη γενικῆς διασκευῆς ἀπάντων τῶν ἀποπάτων, ἐὰν ἐπιθυμῶμεν εὐλικρινῶς νὰ ἔχωμεν ἑδαφος καθαρὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατοικοῦμεν.

Διότι, ὡς ἤδη ἔχουσι τὰ πράγματα, τὸ ἑδαφος τῆς πόλεως εἶνε ἐστία διαρκῆς παντὸς μολυσμοῦ· τί δὲ καλὸν ἀναμένειν, τί ὑγιεινόν, ὅταν ἐννεακόσιοι ἀπόπατοι πλήρεις μολυσμάτων φθίσεως, διφθερίτιδος, εὐλογίας, τύφου καὶ δυσεντερίας χύνονται εἰς τὰς ὑπονόμους, εἰς τὸν γενικὸν ὀχετὸν, ὅστις ἐκβάλλει, ὡς εἶπομεν, ἐκτὸς τῆς ζώνης τῆς πόλεως; Ἀλλὰ μήπως αἱ παντοῖαι σήψεις καὶ αἱ δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις δὲν εὐρίσκονται εἰς συνάφειαν μὲ τὴν ἀμόσφαιραν τῆς πόλεως διὰ τῶν πολυαριθμῶν παροδίων στομίων τῶν ὑπονόμων; αἱ ἀναθυμιάσεις αὗται ποῖαν ἐπιρρῶν ἔχουσι ἐπὶ τοῦ εἰσπνεομένου ἀέρος ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς πύλεως; Ἀλλὰ πλὴν τῶν 900 διπύλων ἀποπάτων, καὶ οἱ λοιποὶ δέον νὰ ρυθμισθῶσιν ὅπως κατασταθῶσιν ἀδιαχώρητοι. Ἰδοὺ στάδιον εὐρὺ τῶν μηχανικῶν, τῶν ὑπονομειτῶν· ἀλλὰ καὶ οἱ ὑδραυλικοὶ ποῖας ἐγγυήσεις μᾶς παρέχουσιν ὅτι τὸ ὕδωρ ὅπερ πίνομεν ἐκ τοῦ γενικοῦ ὑδραγωγείου καὶ τῶν διακλαδώσεων αὐτοῦ διὰ τῶν βρῦσεων, εἴτε τὸ φρεάτιον, οὐ μεγίστη χρῆσις γίνεται ἐτι παρ' ἡμῖν, εἶνε ἀβλαβές καὶ ἀμικτον καὶ ἀμόλυντον ἐκ τῶν ἀποπάτικῶν διηθημάτων; Οὐδεμίαν.

Ἐν ἐτι ὑπὸ ἔποψιν γενικὴν παρατηροῦμεν ἐνταῦθα τὸ ἔξῃ· ὅτι οἱ κατοικοῦντες ἐν οἰκίαις ὧν οἱ ἀφροδευτῆρες εἶναι δυστομοὶ καὶ συγκοινωνοὶ πρὸς τὰς ὑπονόμους διατρέχουσι τὸν κίνδυνον νὰ προσβληθῶσιν ὑπὸ ρευματισμῶν, κοιλιακῶν ἐνοχλήσεων καὶ ποικίλων νευροπαθειῶν καὶ παθήσεων τῶν

γενετησίων ὀργάνων· καθ' ὅσον οἱ ἀφροδευτῆρες (ἀπόπατοι) καθίστανται αἰτία νὰ γεννηθῶσιν ὀρμητικώτατα τὰ ὑπόγεια ρεύματα καὶ τῶν διαφορῶν ὀχετῶν. Καὶ ἰδοὺ στάδιον μελέτης διὰ τοὺς ἡμετέρους ἀρχιτέκτονας· ἀλλὰ περὶ τούτων ὅλων εἰδικώτερον προσεχῶς.

Περίεργος

ΓΙΑΝΟΥΚ. ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ

Τίς δὲν ἐν ἐνθυμεῖται τὸν ὠραῖον ἐγγονὸν τοῦ Πετρόμπεη;

Ὑψηλός, μελάγχρους, ἡγεμονικῶς βαδίζων προσβλέπων ἑλληνοπρεπῶς, μειδιῶν μετ' ἀπαραμίλλου χάριτος ὁ Γιαννοῦκος ἀνυψοῦτο εἰς τὸ ἰδανικὸν ἐκεῖνο κάλλος τὸ διακρίνον τὰ πλαστικά ἔργα τῶν ἀρχαίων ἡμῶν χρόνων.

Ὅλη ἡ μυθικὴ ὠραιότης τῶν Μαυρομιχαλέων, ὅλη ἡ μεγαλοπρέπεια, ὅλη ἡ χάρις, ὅλη ἡ λεβεντιά, ὡς μία ἀνθοδέσμη ἐκ τῶν δροσερωτέρων ἀνθέων φιλοτεχνηθεῖσα, ἐδωρήθη εἰς τὴν περικαλλῇ ἐκεῖνην μορφήν ἣτις ἐφαίνετο πλασθεῖσα ἐξ ἐνὸς φιλήματος τῆς θαλασσίας λακωνικῆς αὔρας καὶ τῶν ἀγρίων κορυφῶν τοῦ Ταυγέτου.

Τί κρίμα τοιαῦται καλλοναὶ νὰ μὴν ζήσωσιν εἰς τοὺς δμυρικούς χρόνους! θὰ ἐμονομάχουν ἴσως μὲ θεοὺς τινάς τοῦ Ὀλύμπου, θὰ τοὺς ἠρώντο αἰθεραῖ τινες θεότητες, καὶ θὰ περιεγράφοντο ὑπὸ τοῦ τυφλοῦ ποιητοῦ ὡς ἡμίθεοι σύροντες τὰ τέθριππα αὐτῶν ἄρματα καὶ τοὺς ἐχθρούς ὀπισθεν τῶν τροχῶν των κατηρχυμένους! Τί κρίμα τοιοῦτοι ἄνδρες ν' ἀποβηθῶσιν εἰρηνικὸν θάνατον ἐν τῇ ἀπαλῇ κλίνῃ.

Καὶ τί καρδιά τοῦ Γιαννοῦκου; Ὑπὸ τοιαύτην μορφήν ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐνοικῇ διάφορος καρδιά. Πᾶς παλμός της

Ἡδύνατο νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ὁ βαρόνος εἶχε ἀπατήσῃ, εἶχε τρομάξῃ αὐτὴν, ὡς ἔλεγεν ἡ μήτηρ της, ὅπως ἀποσπᾷ τὴν συναίνεσίν της; Ὁχι. Τοιαύτη τις ἰδέα δὲν τῇ ἐπήρχετο. Ὁ πατὴρ της εἶχεν εἶπει: «Ἐὰν δὲν μᾶς σώσετε ὅλοι χανόμεθα» καὶ αὐτὴ τὸ ἐπίστευε.

Εἶχε παρέλθῃ ἡ δεκάτη ὥρα, ὅτε ἡ βαρόνη ἠγέρθη. Ἐκτὸς τοῦ βάρους τῆς κεφαλῆς, ἡ ἀδιαθεσία τῆς προτεραίας δὲν ὑπῆρχε πλέον. Προσεκάλεσε τὴν θαλαμηπόλιν της.

— Ἡ θυγάτηρ μου κατῆλθεν; ἠρώτησεν.

— Ἡ δεσποινὶς εἶναι εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Τῇ βοήθειά τῆς θαλαμηπόλου αὐτῆς ἐνεδύθη, ἔπειτα κατῆλθεν εἰς τὴν αἵθουσαν, ὅπου εἶρε τὸν κ. Δεσιμαῖζ. Ἀντήλλαξαν ψυχρὸν χαιρετισμόν. Ὁ βαρόνος ἐδίπλωσε τὴν ἐσημερίδα, ἣν ἀνεγίνωσκεν, ἔπειτα θεωρῶν νωχελῶς τὴν σύζυγόν του.

— Ὁ κ. Πέδρο Κάστορα ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ τὴν 8ην ὥραν, εἶπε· περιέμενε μέχρι τῆς ἐνάτης καὶ ἡμισείας ἐλπίζων ὅτι ἐμέλλετε νὰ καταβῆτε, ἀλλὰ μὴ θέλων νὰ διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν σας, ἀνεχώρησε παρακαλέσας με νὰ ὑποβάλλω τὰ σεβάσματά του καὶ τὴν ἐκφράσιν τῆς εὐγνωμοσύνης του.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησε ξηρῶς ἡ βαρόνη.

— Ὡς ἐπανεῖλθῃ τὴν προσεχῇ Τετάρτην, μετὰ ἐξ ἡμερῶν.

— Ὡς ἦσθε μόνος ἐδῶ, κύριε, διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῆτε.

Ὁ κ. Δεσιμαῖζ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀμηχανῶν.

— Ἄ! εἶπε· καὶ πῶς τοῦτο;

— Ἡ θυγάτηρ καὶ ἐγὼ δὲν θὰ εἴμεθα πλέον ἐν Βωκούρ.

— Βάχ! Μόλις ἐπανήλθετε ἐκ τοσούτῳ μακροῦ ταξιδίου καὶ μέλλετε τόσον ὀλίγα νὰ ἐπιχειρήσετε ἄλλο;

— Μάλιστα.

— Πότε σκοπεῖτε ν' ἀναχωρήσετε;

— Ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγωρότερα. Μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας.

Ὁ βαρόνος ἐμειδίασε προσπεποιημένως.

— Καλῶς, διελογίσθη, θὶ τακτοποιήσωμεν τοῦτο.

Ἐπειτα δὲ μεγαλοφῶνως εἶπε.

— Μία τόσο ἐσπευσμένη ἀναχώρησις ὁμοιάζει μὲ φυγὴν.

— Λοιπὸν μάλιστα, ἀπήντησεν ἡ βαρόνη μὴ δυναμένη πλέον νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτὴν, φεύγομεν ἡ θυγάτηρ μου καὶ ἐγὼ, καὶ εἰσθε σεῖς, ἀκούετε; ὅστις ἀποδιώκετε ἡμᾶς ἀπὸ τὴν κατοικίαν ταύτην, ὁπόθεν ἡ παρουσία σας ἐξέβαλε τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν.

— Τῷ ὄντι! εἶπε σκεπτικῶς.

— Θέλω νὰ προφυλάξω τὴν θυγατέρα μου ἀπὸ τῆς ὀλεθρίας ἐπιρροῆς σας ἀπὸ τῶν ἀποτροπαίων σκευωριῶν σας. Χθές, δὲν ἤξυρῶ διὰ ποίων μέσων ἀτίμων βεβήλων, ἀπεσπάσατε τὴν συναίνεσίν της εἰς τὸν γάμον τοῦτον, εἰς ὃν ἐπιμένετε ἀγνοῶν διατὶ καὶ τὸν ὁποῖον οὐδὲν ὀφείλω.